

Μας υπενθυμίζει ὁ νεολογισμὸς αὐτὸς τὸ σω-
γάρω, κλαξάρω, σουπάρω.

Ἀπὸ ἐφημερίδα τῆς Ν. Ὑόρκης.

«Τί σημαίνουν αἱ πιθήκαι αὐταὶ λέξεις ; »
Ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τί σημαίνει ἡ λέξις
πιθήκα! Κατ' ἀρχὰς ἐνομίσσαμεν ὅτι πρόκει-
ται περὶ πιθήκου προσδευτικοῦ, ὅστις κατῶρ-
θωσε νὰ ἐμιλήσῃ. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἐννοῇ
ὁ ρηξικέλευθος ἀρθρογράφος τὴν Πυθίαν, ἥτις
θὰ ἦτο καὶ ἡ μόνη ἀρμολογία νὰ λύσῃ τὸν
γλωσσικὸν αὐτὸν χρησμόν.

Καὶ ἐν τυπογραφικῶν σφάλμα, ἀπὰ διάλογον
μυθιστορήματος.

«—Εἴσθε, ἀγαπητέ μου, πολὺ μιὰρὸς διὰ νὰ
μιλῆς ἔτσι».

Ἀγαπητὸς καὶ μιὰρὸς δ....μικρὸς ;

Ἀπὸ χρονολογία.

«Τί μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ, ἐντατὰ ὁ ἄνθρω-
πος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ;

Πολλὰ πράγματα, ὅχι ὅμως ποτὲ τὸ ἐντατὰ.

Καὶ τελειώνομεν μὲ τὴν ποιήσιν.

Ἀπὸ ἐλληνικὴν μετάφρασιν ποιήματος τοῦ
Κῆτος διὰ τὸν ἀτυχῆ Βύρων.

« ντύνονται καὶ τὰ παράπονά σου
μὲμιάν ἀπόρροα φωτεινῇ, ποῦχει μεγάλη λάμψι
κι' ἀπὸ ρόμπα σκοτεινῇ ξεδγαλνουν συχνά

[ἄχτιδες]

ΔΔΙΕΥΣ

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΖΩΝΤΕΣ

Ἡ ποιησις ἐκυριάρχησεν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν
λογοτεχνικὴν κίνησιν. Ὅχι διὰ τῆς ἐκδόσεως
ποιητικῶν συλλογῶν. Αὐταὶ ποτὲ δὲ λείπουν
μολονότι παρατηρήθη ἐσχάτως κάποια ὑφείσις
τοῦ λυρικοῦ ἢ μᾶλλον παραληρικοῦ πυρετοῦ.
Ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ἀντιπροσω-
πεύουν οἱ πεθαμένοι ποιηταί.

Ἡ ποιησις τῆς τελευταίας τεσσαρακονταε-
τίας ἔχασε ξαφνικὰ τὸν χαρακτηριστικώτερον
ἀντιπρόσωπόν της, τὸν περιπαθέστερον, τὸν
βάρδον τοῦ ἔρωτος, τὸν ποιητὴν τοῦ κάλλους
τὸν Ἰωάννην Πολέμην. Ἀπὸ τῶν «Χειμωνάν-
θων» μέχρι τῶν «Εἰρηνικῶν» παρελαύνουν εἰς
τοὺς στίχους τοῦ ὠραῖα ἰδανικά, παλμοὶ ἀγά-
πης, κυματισμοὶ ὄνειρων. Ἡ Μοῦσα τοῦ ὠμίλη-
σε στοργικά, καὶ αὐτὸς — παιδί εὐγνώμον δὲν
ἀπεμακρύνθη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τὰς προσ-
τατευτικὰς τῆς πτέρυγας. Ὁ Πολέμης ὑπῆρξεν
ὁ πιστὸς ἀφοσιωμένος τραγουδιστής, ποῦ δὲν
ἐκουράσθη, δὲν ἀπεγοητεύθη. Ἐφάλε τὴν γυ-
ναῖκα, τὴν πατρίδα, κυρίως αὐτὰ τὰ δύο μὲ φα-
νατισμὸν εἰδωλολάτρου. Καὶ ἔγραψε πολλὰ ποι-
ήματα, ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν ἐγκάρδιον αἰσθαντικὴν
τητα. Δι' αὐτὸ ὁ Πολέμης ἐκ τῶν λυρικῶν ποι-
ητῶν, ὑπῆρξεν ἐπὶ μίαν θοτίαν ὁ δημοφιλέστε-
ρος. Ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ εἰς τὴν δημοτικότητα
αὐτὴν δὲν ἀποδίδει ἴσως πολλὴν σημασίαν
ἀλλὰ ὁ πολὺς κόσμος, ὅπως εἰς τὴν πολιτικὴν,

ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ !

Χορὰ στὴ βεργολιγερὴ γιὰ τέτιον καβαλλάρη!

Τὸ λεβεντόκορμον γαμπρὸ καὶ τὸν ἀσίκη.

Ἥλιος... καὶ ἀστραποβόλεγε στ' ὀλάσπρο τοῦ πουλάρι
πηγαίνοντας καμαρωτὸς ἀνάμισε ὅτὸ ψίκι!

Καὶ μοῦχες χαλκοκοῦδουνες, κι' αὐτὰ πούχλιμιντρίζανε
λαγοῦτια, σμπάρα καὶ βιολιά ποῦ ἀγοῦσαν οἱ ῥαχοῦλες
κι' ἐκεῖνες ποῦ ῥοβόλαγαν καὶ τοὺς καλωσορίζανε
τοῦ τσελιγγάτου οἱ ῥοδομάγουλες βλαχοῦλες!

Νύφη ποῦ σὲ στολίζουνε, σὲ λούζανε, σ' ἀλλάζανε
μὲ τὰ Γιαννιώτικα φλωριά καὶ μὲ στολίδια ντόπια:
Τ' ἀρνάκια σου λυπητερά μὲς τὸ μαγντρί βελάζανε

γιὰ τὴν κυρά ποῦ πάει ὁ νιός, στὰ ξένα στανοτόπια!
Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν «Φέμινα» προέτεινεν εἰς
τὰς ἀναγνώστριάς της τὸ ἐξῆς ἐρώτημα :

— Πότε ἡ γυναῖκα εἶνε νέα ;

Ἐβραβεύθη δὲ ἡ ἐξῆς ἀπάντησις :

Νέα εἶνε ἡ γυναῖκα εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ὅταν γνωρί-
ξῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν νεότητά της.

Ἰσως ἦτο περὶ τῆς ἀπάντησις, διότι ὅλαι αἱ γυ-
ναῖκες εἶναι νέαι μέχρι τοῦ πενηκостоῦ τοῦλάχιστον
ἔτους.

καὶ εἰς τὴν ποιήσιν, τὴν ἀποτελοῦσαν τοὺς
ἀντίποδας, καὶ εἰς τὸ θέατρον, εἶνε ὁ δευτε-
ρεύστερος κριτής, ὅσον καὶ ἂν τὸν παρασύρουν
ἐνίοτε μερικοὶ ἐπιτήδριοι. Ὁ Πολέμης ἠγαπήθη
ἀπὸ τρεῖς γενεάς. Εἶνε ὁ μεγαλείτερος τίτλος
τιμῆς δι' αὐτόν.

Τρεῖς ἄλλοι, πολὺ προγενέστεροί του, ποιηταὶ
ἔρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κοινωνικῆς
ζωῆς, μὲ τὰς ἐπετελοῦς τῶν θανάτων των. Πεν-
τηκονταετία συνεπληρώθη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ
Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου, τοῦ ἀληθινότητος
φιλοσόφου — ποιητοῦ, τὸν ἐπιφανέστερον ἀντι-
πρόσωπον τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, ἥτις εἰς τὴν
ἐποχὴν τοῦ ἐκυριάρχει παντοῦ. Εἶναι ὁ ποι-
ητής, τοὺς στίχους τοῦ ὁποῦ ἀπεστήθιζον
οἱ σύγχρονοί του καὶ ἀπαγγέλλουν καὶ σήμερον
ἀκόμη οἱ ἄγνοοι τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ ἀνώτεροι
τὴν σκέψιν. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἡ γλώσσα τῆς
ποιήσεως κατόπιν ἐδημοκρατήθη, εἶνε τόσαι αἱ
κωμικαὶ παρεκτροπαὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς
διανοήσεως καὶ τῆς ἐκφράσεως, ὥστε νὰ νοσταλ-
γῇ κανεὶς τὸν «Φανὸν τοῦ κοιμητηρίου». Μολο-
νότι οὔτε ὁ σύλλογος «Παρνασσός», οὔτε ἄλλο
σωματεῖον ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ ἐν νεκροφανεῖα
ἐσκέφθησαν νὰ τελέσουν ἀναμνηστικὴν ἑορτήν,
ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεοελλή-